

Diversi Tractatvs

Coloniae Agrippinae, 1629

Dispytatio XI. Versabitur in recensendis malis, ac ærumnis, quas possunt,
& solent dæmones hominibus inferere?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61359](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61359)

consequio diminuat. Ad secundi generis infirmitates tollendas non licet dæmones adiurare: quia id non valent efficere dæmones, nisi præstita aliqua opera, aut obsequio: quod non licet à dæmone petere: ut in argumento probatur. Sed de hoc fortasse fusius redibit sermo inferius.

Habemus igitur, licere dæmones adiurare præcipiendo in Christi nomine, aut alicuius rei sacræ, ne hominibus mala inferant: modo ex tali repulsione malorum, non perturbetur ordo diuinæ prouidentia.

Sed quæ sint ista mala, quæ cadæmon hominibus possit inferre: non erit ingratum lectori spectatim scire: ut agnoscat, ad quæ se extendat potestas præfata collata Ecclesiæ aduersus malignos spiritus. Quare

DISPUTATIO XI.

Verfabitur in recensendis malis, ac arumnis, quas possunt, & solent dæmones hominibus inferre?

1. **M**Ala hæc, ac nocumenta innumera sunt; reducam tamen ad certa genera, seu capita. *Primo.* Possunt in bonis fortunæ lædere, greges, & armenta perdendo, iugulatione, veneno, igne: sicut legitur Job 1. messes comburendo, domos diruendo, & similia. Modus isthæc faciendi perfacilis est, etiam hominibus, nedum potentissimis spiriti-

bus. Possunt & alienæ famæ nocere multis modis: per os arreptitiorum, & assumpta figura innoxiorum comparere in loco criminis. Sed obseruatum est hoc dæmoni nunquam Deum permisisse, nisi ad tempus breue: mox innocentiam iustorum propalaturus: quod legimus apud Hieronymum de Beato Syluano, & apud alios de aliis Sanctis à Dæmone diffamatis sumptorum figura: sed à Deo cito detectæ sunt thecæ inimici, & innocentibus sua fama est restituta.

2. Possunt secundo corpus affligere variis modis; verberando scilicet, vulnerando, plagas inferendo, morbos generando, affricato, vel sparso veneno, multisque aliis modis, multo potentius, quam homines. Hæc enim omnia efficit per motum localem, vel applicando actiua passiuis: cum hostis iste omnium rerum efficacitates nouerit, & ea omnia possit corporibus admouere. Quinimo & homines enecare valent: ut patet ex occisione facta à Deo erga primogenita Ægypti, quam fecisse ministerio dæmonum apparet Psalmo 77. quâdo enumerando plagas, & mortes Ægyptiorum dicitur esse facta per Angelos malos. *Misit in eos (inquit) iram indignationis suæ, &c. immisiones per Angelos malos; id est, calamitates ab Angelis malis immittas: Deus enim istis pro carnificibus vitur, 3. Regum 22. Et confirmatur: nam Exodi 12. vbi noster interpret vocat*

Exod. 12. cat illam occisionem, Plagam disperdentem, Hebraice habetur, *Masbih, perdentem*, id est, Angelos perdentes per synecdochem numeri: cui annuunt Hebræi: *Qua in tenebris* (inquiunt) *immittuntur mala, recte demandantur malignis spiritibus, quoniam ipsi sunt spiritus tenebrarum.* Sed apertius de morte, quæ fit à dæmonibus, habetur *Tobia. 6.* ubi narratur, dæmones suffocasse septem maritos Saræ, nurus postea *Tobia.*

3. Tertio. Possunt sensus exteriores, & interiores hominis immutare, vt ludificentur, ac decipiantur. Sic habet *Diuus Thomas 1 parte, quest. 111.*

D. Thom. artic. 3. & 4. de veritate, quest. 1. art. 3. & quest. 2. art. 8. de potentia quest. 6. art. 3. ad tert. de malo quest. 16. art. 1. ad. 16. Ratio est: quia omnis natura corporea obedit naturæ spirituali per localem motum: ita *Diuus Thomas 1 parte, quest. 110. art. 3.* Sed dæmones substantiæ spirituales sunt; sensus verò exteriores, corporei, & materiales, id est facultates affixæ organo corporeis: ergo à dæmonibus immutari possunt per localem motum. De qua re copiosius infra in disputatione præambula ad *questio. 95. & 96.*

D. Thom. An vero possint nocere animabus, mouendo earum potentias, videlicet intellectum, & voluntatem, etiam reuertes, & eas decipere? agendum erit latius inferius in disputatione citata,

Hæc dicta sunt de multiplicitate

malorum, quæ dæmones hominibus possunt inferre: quibus nullis humanis remediis potest occurrere, nullis pharmacis mederi, nullis hominum artibus auxilium præstari. Etenim non est potestas in terra, quæ compareretur ei (scilicet dæmoni) *Iob 40.*

Audiens quis, dæmones tam ingenti pollere potestate, haud dubium contremiscet, & valde timebit tam potentes hostes, & percipidos perniciosi hominum. Quare merito est.

DISPUTATIO XI.

An liberum sit dæmonibus, ea mala, quæ per vires naturæ suæ hominibus infligere possunt, de facto infligere? Si hoc enim verum est, vnde mortalibus. An vero isthac eorum potestas ligata, & prohibita à Deo sit, & quomodo?

ET videtur vera prior pars dubitationis. *Primo.* Quia ordo diuinæ prouidentie expostulat vt res, maximè quæ libertate pollent, sinantur suis viribus vri, ac suis motibus gaudere: ergo diuinam prouidentiam decet sinere dæmones, vt suæ vires exerceant in nocendo hominibus, quos lædere summopere desiderant, *Confirmatur.* Quia Deus elementa sinit agere secundum suam naturam, feras etiam, vt lupos, & leones, vt noceant quātum placuerit: imò & homines: ergo & vsum suæ libertatis in malis inferendis libe-